

Reactie internetconsultatie 'Wet implementatie richtlijn btw in het digitale tijdperk inzake de platformeconomie'

Amsterdam, 3 november 2025

Geachte heer/mevrouw,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: de NOB) heeft met belangstelling kennisgenomen van de internetconsultatie 'Wet implementatie richtlijn btw in het digitale tijdperk inzake de platformeconomie' (hierna het voorstel) en geeft hierbij graag een reactie.

In deze reactie vraagt de NOB aandacht voor diverse aspecten van de platformfictie, de naar onze mening beperkte invulling van de uitzondering op de verhuurvrijstelling en de inperking van de toepassing van het verlaagde btw-tarief. Ook verzoekt de NOB om een nadere toelichting op de nieuwe plaats-van-dienstregel voor de faciliteringsdienst. Ten slotte wordt aandacht gevraagd voor de inwerkingtreding en de mogelijkheid om overgangsrecht te introduceren.

Met haar reactie wil de NOB bijdragen aan de ontwikkeling van goede wetgeving die rechtszekerheid en rechtsbescherming biedt en bijdragen aan de ontwikkeling van eenvoudigere, handhaafbare en uitvoerbare wetgeving.

Met vriendelijke groeten,
de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

Prof. mr. dr. Arco Bobeldijk
voorzitter Commissie Wetsvoorstellen

1. Inleiding

De NOB stelt het op prijs dat in zo'n vroeg stadium al bekend wordt hoe Nederland voornemens is de bepalingen uit de regelgeving betreffende VAT in the Digital Age (hierna: ViDA) te implementeren en dat er een mogelijkheid is om feedback te geven. De NOB maakt hier dan ook graag gebruik van. We hebben ervoor gekozen om onze reactie per onderwerp vorm te geven in plaats van per onderdeel. Dit om herhaling te voorkomen. In algemene zin merkt de NOB op dat het raadzaam is nog goed te kijken naar de verwijzingen in de Memorie van Toelichting (hierna: MvT). We treffen enkele incorrecte of incomplete verwijzingen aan. Zo wordt in voetnoot 10 bijvoorbeeld verwezen naar artikel 30 Btw-uitvoeringsverordening, terwijl dit artikel 9ter Btw-uitvoeringsverordening moet zijn.

2. Reactie per onderwerp

2.1 Platformfictie

Verificatie identificatienummers

Op pagina 22 staat vermeld dat het platform het btw-identificatienummer dat wordt verstrekt door de dienstverrichter die actief is op het platform moet controleren in het VIES. Er wordt ook verwezen naar andere methoden om het nummer te verifiëren. De NOB vraagt om in de toelichting op te nemen hoe dit dan zou kunnen, bijvoorbeeld in geval sprake is van een OSS-nummer.

Uitsluiting platformfictie bij personenvervoer

Nederland lijkt gebruik te gaan maken van de mogelijkheid om situaties waarin de diensten worden verricht door onderliggende dienstverrichters die gebruik maken van de KOR uit te zonderen van de platformfictie. Dit in geval van passagiersvervoer via de weg. Dit is mogelijk indien er geen sprake is van concurrentievervalsing in die sector. Uit de bij het voorstel toegevoegde MvT volgt dat uit overleg met de branche blijkt dat bij kortetermijnverhuur van accommodatie wel sprake is van concurrentievervalsing, maar niet bij passagiersvervoer over de weg. De NOB vindt het opvallend dat alleen met de branche is gesproken zonder dat verder een onderzoek is gedaan naar de vraag of sprake is van concurrentievervalsing en raadt aan dit alsnog te doen. De NOB stelt het op prijs dat op pagina 21 verduidelijkt wordt wat onder EU-passagiersvervoer dient te worden verstaan.

Ridesharing

De NOB merkt op dat op twee plaatsen (p. 6 en 21) van de MvT wordt opgemerkt dat de platformfictie niet geldt voor het faciliteren van 'ridesharing'. Deze dienst wordt gedefinieerd als een dienst 'waarbij de passagier meerijdt naar de door de bestuurder bepaalde bestemming'. De NOB vermoedt dat de MvT hier verwijst naar de uitzondering in artikel 9 ter(4) Btw-uitvoeringsverordening, dat een platform dat de middelen ter beschikking stelt waarmee de kosten van diensten van passagiersvervoer over de weg kunnen worden gedeeld tussen de gebruiker en de persoon die het vervoer verricht, niet onder de platformfictie valt. De NOB vraagt zich echter af of de definitie die in de MvT wordt gegeven volledig in overeenstemming is met de uitzondering in de Btw-uitvoeringsverordening. Zo wordt in de definitie in de uitvoeringsverordening niet vereist dat de passagier de bestemming bepaalt om als passagiersvervoerdienst te worden aangemerkt. De NOB geeft in overweging om nadere verduidelijkingen, bijvoorbeeld in Explanatory Notes van de EU Commissie, af te wachten om te voorkomen dat er binnen de EU verschillende reikwijdtes van de platformfictie voor passagiersvervoerdiensten ontstaan.

Platformfictie geen keuze

Uit de MvT lijkt te volgen dat de Nederlandse wetgever de platformfictie ziet als een keuze, ook voor de btw-ondernemer die op het platform actief is en die niet onder de KOR valt, omdat hij daarvoor niet heeft gekozen of simpelweg de drempel heeft overschreden. Het is juist dat als de dienstverrichter die op het platform actief is zich niet voor de btw heeft geregistreerd het platform verplicht is om de btw te voldoen op de verrichte dienst. Dit neemt echter niet weg dat er een verplichting geldt voor de dienstverrichter om zich te registreren en dat de Nederlandse Belastingdienst deze persoon moet uitnodigen om btw-aangifte te doen (als deze zich niet aanmeldt voor de OSS). Zou Nederland deze ondernemers niet registreren dan worden er lasten bij het platform gelegd die daar op basis van het doel van de regeling niet horen te liggen. De platformfictie heeft tot doel concurrentievervalsing weg te nemen tussen niet-ondernemers en ondernemers die de KOR toepassen enerzijds en ondernemers die de KOR niet toepassen anderzijds. Btw-ondernemers die al btw voldoen concurreren niet met die laatstgenoemde ondernemers. Sterker nog, zij behoren tot die groep ondernemers. De regeling heeft niet in algemene zin tot doel om btw-lasten te verleggen van de dienstverrichters naar het platform.

Platforms en OSS

Op pagina 12 is in paragraaf 5.1.1 vermeld dat de platforms die als gevolg van de fictie btw verschuldigd worden in andere EU-lidstaten gebruik kunnen maken van de OSS. Dat is slechts zo in geval het gaat om B2C-diensten. Aangezien ook ondernemers accommodatie kunnen huren via platforms en zij niet gevestigd hoeven te zijn in het land waar de accommodatie is gelegen, is de kans bijzonder groot dat platforms zich in verschillende EU-lidstaten moeten registreren om de btw te voldoen. De genoemde zin vergt dus nuancering en ook de btw-gevolgen van B2B-transacties zouden moeten worden geadresseerd.

Rol van platforms bij toezicht en handhaving

De NOB signaleert dat de toelichting van het wetsvoorstel een belangrijke rol toedicht aan de platforms bij het toezicht op en de handhaving van de platformfictie, in het bijzonder wat betreft het niet hoeven toepassen van de platformfictie. De NOB heeft er begrip voor dat het platform de nodige controls moet inrichten om de kwalificatie van de onderliggende dienstverrichter vast te stellen en te bepalen of de platformfictie van toepassing is. De NOB vindt het echter te ver gaan, zoals staat in paragraaf 5.2.1, om te stellen dat de Belastingdienst zich tot het platform zou kunnen wenden voor toezicht en handhaving van de nieuwe regels. Dit kan in de visie van de NOB geen rol zijn van een onbezoldigd belastinginnehmer voor de Staat. Dat is naar de mening van de NOB niet het doel van ViDA. Er wordt slechts in bepaalde gevallen een verplichting op platforms gelegd om de btw te voldoen op onderliggende transacties en om een boekhouding te voeren. Zij hebben verder geen rol in toezicht en handhaving. Dat ligt bij de Belastingdienst. De NOB geeft in overweging deze formulering aan te passen.

Meer concreet valt de NOB op dat in de MvT op verschillende plaatsen het aan het platform wordt opgedragen om aanvullend bewijsmateriaal te verzamelen waar de tekst van de voorgestelde wet (en de Btw-richtlijn 2006) geen grond voor lijkt te bieden. De NOB wijst op de volgende opdrachten:

- Op p.7-8 staat dat een onderliggende dienstverrichter van passagiersvervoersdiensten het aan het platform kenbaar dient te maken als deze gebruik maakt van de KOR. Op p.11 wordt ditzelfde gepresenteerd als een verplichting voor het platform. De NOB ziet hiervoor geen duidelijke basis in de wettekst en vraagt zich af of het voor Nederlandse ondernemers (vermoedelijk het grootste deel) niet zou kunnen volstaan om het btw-identificatienummer te verifiëren.
- Op p.22 staat dat, als een onderliggende dienstverlener geen btw-identificatienummer verstrekt maar een registratienummer voor het éénloketsysteem, het platform dit registratienummer dient te verifiëren. Nog los van het feit dat het platform geen duidelijk middel voorhanden heeft om deze verificatie uit te voeren (zie ook hiervoor), blijkt volgens de NOB nergens uit wet- en richtlijntekst dat deze verplichting op het platform rust. Dit geldt uitsluitend voor het verifiëren van btw-identificatienummers, zoals blijkt uit de tekst van artikel 28 bis, lid 4 Btw-richtlijn 2006.
- Op p. 23 wordt opgemerkt dat een platform een onderliggende dienstverlener kan laten verklaren dat deze laatste de reisbureauregeling toepast (in dat geval kan de dienstverlener immers niet in alle gevallen een btw-identificatienummer verstrekken van de lidstaat waar de dienst plaatsvindt of een registratie voor het éénloketsysteem verstrekken, maar is de platformfictie toch niet van toepassing). De NOB merkt op dat er voor het platform op dit moment geen manier is om een dergelijke verklaring te verifiëren of controleren. Bovendien ontbreekt voor het platform een wettelijke grondslag om de verklaring van de dienstverlener te vragen. Het is niet onvoorstelbaar dat een niet-ondernemer ten onrechte verklaart de reisbureauregeling toe te passen om toepassing van de platformfictie te voorkomen. De NOB geeft in overweging een middel te zoeken voor het platform om te kunnen verifiëren dat een onderliggende dienstverlener inderdaad de reisbureauregeling toepast en dit in wet- of regelgeving te verankeren. Daarnaast geeft de NOB in overweging om in de MvT ook in te gaan op de positie van buiten de EU gevestigde reisbureaus.

2.2 Kortdurende verhuur

Uit het wetsvoorstel volgt dat de uitzondering waarbij in geval van verhuur van accommodatie in het kader van het hotel- en vakantiebestedingsbedrijf de verhuur belast is in plaats van vrijgesteld, wordt beperkt tot situaties waarin sprake is van een aangesloten verhuur van maximaal 30 nachten. Dit is gebaseerd op de toegevoegde alinea in artikel 135 lid 2 onderdeel a, Btw-richtlijn 2006. De toelichting doet voorkomen dat Nederland verplicht is de uitzondering op de verhuurvrijstelling op deze manier te beperken. Nederland maakt hierbij geen gebruik van de mogelijkheid om criteria, voorwaarden of beperkingen te stellen. Volgens de toelichting zou dat de uitzondering compliceren. Dat laatste kan de NOB volgen.

In de visie van de NOB is Nederland niet verplicht om de uitzondering te beperken tot verhuur van maximaal 30 nachten. In de nieuw toegevoegde alinea van artikel 135 lid 2 Btw-richtlijn 2006 staat namelijk 'niet tegenstaande punt a van de eerste alinea'. Dit duidt er volgens de NOB juist op dat lidstaten in ieder geval de verhuur van maximaal 30 nachten moeten belasten, maar verder nog steeds de beleidsruimte hebben om verhuur die langer duurt ook te belasten. Ook is de vraag of de beperking in lijn is met het neutraliteitsbeginsel. Daar waar een beleidsvrijheid wordt toegekend aan lidstaten in het kader van vrijstellingen, mogen lidstaten die invullen, maar moet wel het neutraliteitsbeginsel in acht worden genomen.¹ De NOB denkt dat een verhuur voor 30 nachten en een verhuur voor 31 nachten voor de modale consument geen verschillende diensten zijn. Het neutraliteitsbeginsel noopt dus naar de mening van de NOB tot een ruimere uitleg dan de nu gekozen uitleg. Als Nederland de 30-nachten-termijn hanteert om te bepalen of sprake is van een uitzondering op de verhuurvrijstelling dan is onduidelijk waar de grens gaat liggen. Dit zorgt voor onzekerheid voor exploitanten van accommodaties.

Bovendien heeft het HvJ geoordeeld dat de uitzondering voor kortdurende verhuur ruim moet worden uitgelegd (als uitzondering op de vrijstelling) en dat de beleidsvrijheid van de lidstaten wordt begrensd door het doel van de bepaling, te weten verstrekkingen van accommodatie in het hotelbedrijf of in sectoren met soortgelijke functies te onderscheiden van vrijgestelde verhuur.² Het komt de NOB voor dat van bijvoorbeeld de genoemde overnachting van 31 dagen of een verblijf van zes weken op een vakantiepark als een huis wordt verbouwd, niet anders kan worden aangemerkt als verstrekken van accommodatie in het hotelbedrijf en aanverwante sectoren en daarom btw-belast zou moeten zijn. De NOB meent ook om deze reden dat de absolute inperking zoals deze nu wordt voorgestaan, in strijd komt met het Unierecht.

¹ Zie bijvoorbeeld Solleveld en van den Hout-van Eijnsbergen (HvJ 27 april 2006, C-443/04 en C-444/04, ECLI:EU:C:2006:257) en de zaken Rank Group (HvJ 10 november 2011, C-259/10 en C-260/10, ECLI:EU:C:2011:719) en Chaudfontaine Loisirs (HvJ 12 september 2024, C-73/23, ECLI:EU:C:2024:734).

² HvJ 12 februari 1998, Blasi, C-346/95, ECLI:EU:C:1998:51, punt 19-21.

Ook vraagt de NOB zich af hoe de inperking van de uitzondering van de verhuurvrijstelling zich verhoudt tot de herziening op diensten die per 1 januari 2026 geldt. Met de 30-nachten-termijn wordt de mogelijkheid van short-stay constructies behoorlijk ingeperkt. Uit de wetsgeschiedenis waarmee de herziening op diensten is ingevoerd volgt dat een nachtermijn is overwogen, maar dat daarvan af is gezien. Dit omdat het minder doeltreffend en doelmatig is, maar ook omdat dit grote gevolgen zou hebben voor andere situaties dan short stay, zoals bij het verblijf in hotels en pensions gedurende een langere periode. Deze ondernemers krijgen dan immers te maken met de vrijstelling en het bijbehorende ontbreken van het recht op aftrek. Het is de NOB niet duidelijk waarom dit volgens de wetgever nu geen ongewenst probleem meer vormt.

Indien de wetgever wil vasthouden aan het 30-nachten-criterium zowel voor de verhuurvrijstelling als het verlaagde btw-tarief dan geeft de NOB in overweging om een definitie van kortdurende verhuur op te nemen in artikel 2a Wet OB 1968 in plaats van deze definitie zowel in artikel 4a, artikel 11 lid 1 sub b en Tabel I op te nemen. Daarnaast wijst de NOB erop dat bij het bepalen of sprake is van kortdurende verhuur van vervoermiddelen in artikel 39 Uitvoeringsverordening een praktische regeling is getroffen om te bepalen of sprake is van kort- of langdurende verhuur, met name in situaties waarin de duur van de verhuur wordt verlengd. De NOB geeft in overweging het 30-nachten-criterium in de Nederlandse verhuurvrijstelling op vergelijkbare wijze te benaderen. Ten slotte zou er ook aandacht moeten zijn voor bestaande situaties wanneer de uitzondering op de verhuurvrijstelling zo wordt ingeperkt. Exploitanten van accommodatie kunnen bijvoorbeeld recent investeringen hebben gedaan in vastgoed (leveringen of diensten) dan wel roerende zaken waardoor zij met terugbetaling van herzienings-btw worden geconfronteerd. De NOB geeft in overweging om voor bestaande gevallen te kijken naar overgangsrecht. In ieder geval acht de NOB een ingangsmoment midden in het jaar (1 juli 2028) niet praktisch voor ondernemers. Overwogen zou kunnen worden de beperking pas per 1 januari 2029 in te laten gaan, zodat wordt aangesloten bij de jaarlijkse herzieningstermijn.

2.3 Faciliteringsdienst

De tekst van het wetsvoorstel sluit aan bij de tekst in de richtlijn. In de visie van NOB roepen de concepttekst van de MvT (paragraaf 3.3) en de Artikelsgewijze Toelichting (Artikel I, onderdeel B (artikel 6aa van de Wet OB 1968)) enige vragen op.

Als NOB waarderen we het gebruik van verhelderende voorbeelden in de MvT en de Artikelsgewijze Toelichting. Het gegeven voorbeeld in de MvT is naar onze mening echter niet volledig. Uit het voorbeeld volgt niet of de Italiaanse familie kwalificeert als btw-ondernemer, terwijl dit doorslaggevend is voor de btw-behandeling van de faciliteringsdienst (zie ook het verzoek in de hiernavolgende paragraaf). In het gegeven voorbeeld in de Artikelsgewijze Toelichting staat *“vindt de faciliteringsdienst op grond van artikel 6b Wet OB 1968 ook plaats waar de onroerende zaak is gelegen”*. Naar onze mening is dit niet geheel zuiver verwoord, omdat artikel 6b Wet OB 1968 enkel indirect de plaats van de faciliteringsdienst bepaalt.

Mogelijk is bedoeld “vindt de onderliggende dienst op grond van artikel 6b Wet OB 1968 plaats waar de onroerende zaak is gelegen”.

In de praktijk zal zekerheid worden geboden aan het platform op basis van artikel 9 sexies UVo (veronderstelling B2C prestatie als geen btw-nummer wordt verstrekt). Hier wordt ook naar verwezen in de Artikelsgewijze Toelichting. De regels bieden een dergelijke zekerheid echter niet voor de gebruiker van het platform. Als NOB zouden we graag vernemen wat in de visie van Financiën de Nederlandse btw-gevolgen zijn in het volgende voorbeeld.

Voorbeeld

Een Nederlandse zonnepanelen eigenaar (en dus btw-ondernemer) neemt een faciliteringsdienst af van een platform buiten Nederland. De Nederlandse particulier verstrekt niet zijn btw-nummer (voor zover hij deze heeft) en maakt ook niet op andere wijze kenbaar dat hij ondernemer is. Het platform veronderstelt (op basis van artikel 9 sexies UVo) dat er sprake is van een B2C faciliteringsdienst en brengt op basis daarvan (niet Nederlandse) btw in rekening.

Graag zouden we eveneens een voorbeeld zien waarbij de faciliteringsdienst wordt verricht aan de onderliggende dienstverrichter. Hierbij zou de NOB ook graag zien dat wordt ingegaan op de situatie dat deze dienstverrichter op basis van objectieve criteria kwalificeert als btw-ondernemer, maar dat deze niet beschikt over een in VIES geregistreerd btw-nummer. Kan in dat kader worden bevestigd dat de nieuwe regels voor faciliteringsdiensten niet afdoen aan het kennisgroepstandpunt waarin is opgenomen dat bij bemiddelingsdiensten aan een KOR-ondernemer zonder btw-nummer artikel 6, lid 1 Wet OB 1968 onverminderd van kracht is?³ Moet een platform het aantal transacties van een achterliggende leverancier in aanmerking nemen als “andersluidende informatie” als geen btw-identificatienummer is verstrekt?

Pagina 25, tweede paragraaf van de Artikelsgewijze Toelichting begint met

“Artikel 9 sexies UVo 282/2011 dient om duidelijk te maken op welke wijze de plaats van een faciliteringsdienst, bedoeld in artikel 46 bis BTW-richtlijn 2006, moet worden bepaald.”.

Naar onze mening is artikel 9 sexies UVo echter beperkt tot wanneer een platform de afnemer als niet-belastingplichtige mag beschouwen.

³ Bindend advies Omzetbelasting Kennisgroep Vrijstellingen, overheid en Landbouwregeling van 27 november 2015 nummer 15-210-0002 (<https://open.overheid.nl/documenten/44f30fad-7cf3-4faa-9145-b0b399710579/file#page=13>)

Voor de volledigheid merken we daarnaast het volgende op. In de concept MvT is de volgende tekst opgenomen *“In de situatie dat de afnemer van de faciliteringsdienst een niet-ondernemer is (B2C) terwijl het platform en de afnemer elk in een andere lidstaat zijn gevestigd, hanteren lidstaten uiteenlopende regels bij de bepaling van de plaats van dienst voor de heffing van btw. Daarbij wordt er ofwel van uitgegaan dat sprake is van een langs elektronische weg verrichte dienst, welke op grond van de Europese btw-regelgeving wordt verricht waar de afnemer is gevestigd of zijn vaste woon- of verblijfplaats heeft, dan wel wordt ervan uitgegaan dat sprake is van een bemiddelingsdienst welke voor de heffing van btw geacht wordt te zijn verricht waar de onderliggende prestatie plaatsvindt.”*. De NOB merkt op dat in de huidige situatie de dienst in voorkomend geval ook wordt gekwalificeerd als een algemene dienst (artikel 6 Wet OB 1968).

Facilitering via een platform kan ook doorlopend in abonnementsvorm worden aangeboden. Hierbij is de plaats van de onderliggende dienst nog niet altijd duidelijk. Kan in de MvT worden verduidelijkt of bij doorlopende diensten (abonnementsmodel om gebruik te mogen maken van een platform) sprake kan zijn van een faciliteringsdienst, en zo ja hoe de plaats van dienst bepaald dient te worden als de onderliggende prestatie nog niet bekend is of uiteindelijk niet plaatsvindt.

In de laatste paragraaf van het Artikelsgewijze Toelichting bij artikel 6aa Wet OB 1968 wordt ingegaan op een platform dat niet betrokken is bij de betaling. Naar onze mening past deze toelichting beter bij het voorgestelde artikel 4a Wet OB 1968.

In paragraaf 5.1.2, 5.2.2 en 5.3.2 van de MvT wordt ingegaan op de gevolgen van de nieuwe plaats-van-dienst-regel voor faciliteringsdiensten voor ondernemers. De NOB is van mening dat deze gevolgen ingrijpender zijn dan hier omschreven en dat het waardevol kan zijn om hier in een van deze paragrafen nader op in te gaan. De NOB denkt hierbij met name aan:

- De moeilijkheid voor een faciliterend platform om te bepalen of de afnemer van diens faciliteringsdienst een ondernemer betreft. De NOB is zich uiteraard bewust van het bewijsvermoeden in artikel 9 sexies van de Btw-uitvoeringsverordening dat een afnemer die geen btw-identificatienummer verstrekt geen ondernemer is, tenzij het platform over andersluidende informatie beschikt. De NOB is het echter niet eens met de observatie in de MvT dat dit de taak van het platform vergemakkelijkt. Veelal zal de afnemer immers een buiten de Europese Unie gevestigde persoon zijn die geen btw-identificatienummer kan overleggen, maar wel degelijk een ondernemer is. Hetzelfde geldt voor KOR-ondernemers, die in veel EU-landen geen btw-identificatienummer ontvangen. Het platform zal dan andere informatie dienen te verzamelen om het ondernemerschap te onderbouwen. De NOB meent dat er meer aandacht gegeven dient te worden aan deze bewijslast voor het platform en dat het voor de hand ligt om bewijsvermoedens aan te dragen die deze taak voor het platform vereenvoudigen, bij voorkeur in Europees verband (als onderdeel van de *explanatory notes*).

De NOB denkt bijvoorbeeld aan het bewijsvermoeden dat een ondernemer waarvoor een platform meer dan twee keer per maand een faciliteringsdienst verricht geacht mag worden als ondernemer op te treden. Daarnaast raadt de NOB aan om een opmerking te maken over de verhouding tussen artikel 18 lid 2 en artikel 9 sexies Btw-uitvoeringsverordening, waarbij de NOB ervan uitgaat dat het laatste artikel voorgaat op het eerste artikel.

- De moeilijkheid voor een faciliterend platform om voldoende bewijs te verzamelen om de plaats van de onderliggende prestatie (en daarmee de plaats van de faciliteringsdienst) te bepalen. De NOB denkt bijvoorbeeld aan een platform dat faciliteert bij het aanbieden van virtuele diensten die onder de regels van artikel 6e lid 1 Wet OB 1968 vallen. Het platform zal dan de plaats waar de afnemer zich bevindt moeten vaststellen op basis van twee afzonderlijke niet-tegenstrijdige bewijsstukken (artikel 24 ter Btw-uitvoeringsverordening). Los van de vraag of het platform hier al toe in staat is, betekent dit in ieder geval veel voor de inrichting van de systemen en administratie van de platforms. De NOB meent dat het nodig is om aandacht te besteden aan deze lastenverzwaring voor platforms en waar nodig met flankerend beleid het platform zo veel mogelijk hierbij te ondersteunen, bij voorkeur in Europees verband (als onderdeel van de *explanatory notes*).

2.4 Boekhoudplicht

Platforms die kortetermijnverhuur van accommodatie of passagiersvervoer over de weg faciliteren, hebben een boekhoudplicht indien zij niet onder de platformfictie vallen. In de toelichting is opgenomen dat hiermee deze boekhoudplicht wordt uitgebreid naar B2C-diensten, omdat deze al geldt voor B2B-diensten. Volgens de NOB is het andersom. De boekhoudplicht geldt thans al voor alle B2C-diensten die in de EU belast zijn. De verplichting wordt dus uitgebreid naar B2B-diensten.

In voetnoot 13 wordt verwezen naar artikel 34 Wet OB 1968 in algemene zin. Naar de mening van de NOB kan deze verwijzing specifieker worden gemaakt en zou moeten worden verwezen naar artikel 34 lid 5 Wet OB 1968.

2.5 Verlaagd tarief

Net als de vrijstelling wordt ook de toepassing van het verlaagde tarief beperkt tot de situatie waarin sprake is van een verblijf van niet meer dan 30 nachten. Naar de mening van de NOB is Nederland niet verplicht tot deze beperking en heeft Nederland een beoordelingsmarge. De NOB vraagt zich af of de afbakening in lijn is met het neutraliteitsbeginsel. Het huren van een campingplaats voor 30 nachten in vergelijking met een huur van 31 nachten, zijn naar de mening van de NOB vermoedelijk soortgelijk, waardoor Nederland ook verplicht zal zijn om de verhuur voor 31 nachten onder het verlaagd tarief te laten vallen. Waar de grens uiteindelijk zal liggen creëert veel rechtsonzekerheid.

De NOB wijst daarbij ook op de huidige Toelichting Tabel I, post B.10, paragraaf 2.1, waarin juist een ruime uitleg wordt gegeven voor houders van staanplaatsen voor stacaravans:

"Onder de post valt ook het verhuren in het kader van het kamp- en vakantiebestedingsbedrijf van afgebakende percelen waarop huurders semipermanente huisjes bouwen of stacaravans plaatsen, mits het middelpunt van het maatschappelijk leven van de huurders niet naar het op het perceel geplaatste onderkomen is verplaatst. De huurders huren de percelen meestal voor meerdere jaren en hebben het recht gebruik te maken van de faciliteiten van het kamp- en vakantiebestedingsbedrijf. Het ontbreken van de mogelijkheid tot overnachten in eigen semipermanente huisjes en stacaravans gedurende de winterperiode, doet aan de toepassing van het verlaagde btw-tarief niet af. "

De NOB meent dat bij aanpassing hiervan tenminste de ingrijpende gevolgen voor dit type dienstverlening uitgebreider mogen worden toegelicht.

2.6 Inwerkingtreding

De ViDA-richtlijn biedt de mogelijkheid om de platformfictie niet direct op 1 juli 2028 in werking te laten treden. Lidstaten hebben de mogelijkheid om de inwerkingtreding tot uiterlijk 1 januari 2030 uit te stellen. De NOB mist in de MvT een uitleg waarom Nederland ervoor kiest om de maatregel direct op 1 juli 2028 in werking te laten treden. Gezien de ingrijpende wijzigingen die platforms in hun systemen moeten implementeren en de grote onzekerheden waarmee de maatregel nog is omkleed, meent de NOB dat het het overwegen waard is om de inwerkingtreding uit te stellen nu de Richtlijn hiervoor de mogelijkheid biedt.

In verband daarmee merkt de NOB op dat de nieuwe 30-nachten-grens in de definitie van wat verstrekken van accommodatie in het hotelbedrijf is in artikel 135 van de Btw-richtlijn 2006 louter samenhangt met de platformfictie en bovendien in de visie van de NOB slechts een ondergrens vormt en geen noodzakelijke bovengrens (zie elders in dit commentaar). Zoals in de MvT wordt gesignaleerd, kan de introductie van deze definitie in artikel 11 lid 1 onderdeel b sub 2 Wet OB 1968 als een harde bovengrens grote gevolgen hebben voor ondernemers actief in deze sector, ook (en vooral) buiten de platform-fictie om. Deze gevolgen doen zich mede voor met betrekking tot de aftrek van voorbelasting en de herziening daarvan. Als ervoor wordt gekozen om deze definitie als harde bovengrens door te zetten (ondanks het commentaar van de NOB hierboven), dan geeft de NOB, zoals eerder aangegeven, in overweging om deze maatregel minimaal op 1 januari van een kalenderjaar in te laten gaan, om pro rata- en herzieningsproblematiek niet onnodig te compliceren. In de ogen van de NOB biedt de Richtlijn hiervoor voldoende ruimte, als ook de platformfictie zelf op die datum uitgesteld in werking treedt.

3. Verduidelijkingen van de wettekst

De NOB doet graag twee suggesties voor verduidelijkingen in de wettekst:

- In het voorgestelde artikel 4a lid 1 Wet OB 1968 is de zinssnede ‘binnen het kader van het hotel-, pension-, kamp- en vakantiebestedingsbedrijf’ in de visie van de NOB overbodig, omdat iedere verstrekking van verblijf voor maximaal 30 nachten geacht wordt in dat kader te zijn verricht (artikel 135 lid 2 Btw-richtlijn 2006 (nieuw)). De NOB geeft in overweging deze zinssnede hier te verwijderen om de suggestie te voorkomen dat hiermee een aanvullende beperking wordt geïntroduceerd, wat niet het geval is, zo begrijpt de NOB.
- In het voorgestelde artikel 11 lid 1 onderdeel x Wet OB 1968 zorgt het in de visie van de NOB voor onnodige onduidelijkheid dat de toepassing van de vrijstelling wordt gedefinieerd vanuit het perspectief van het ontvangende platform, terwijl uiteraard de onderliggende dienstverlener de vrijstelling dient toe te passen (indien deze als ondernemer optreedt). Door de voorgestelde koppeling in artikel 25 lid 1 onderdeel a sub 2 Wet OB 1968 met het voorgestelde artikel 11 lid 1 onderdeel x Wet OB 1968 werkt de onduidelijkheid ook door naar de toepassing van de kleineondernemersregeling. De NOB geeft in overweging de tekst van artikel 11 lid 1 onderdeel x Wet OB 1968 te wijzigen in ‘de dienst die op grond van artikel 4a Wet OB 1968 geacht wordt verricht te zijn aan de ondernemer die via de elektronische interface het verrichten van deze dienst heeft gefaciliteerd’.

4. Tot slot

De NOB is uiteraard graag bereid deze reactie nader toe te lichten en daartoe in overleg te treden. Een afschrift van deze reactie wordt op onze website gepubliceerd.⁴

⁴ Meer informatie over de Commissie Wetsvoorstellen van de NOB leest u hier: <https://www.nob.net/over-de-nob/commissie/commissie-wetsvoorstellen/>.

Over de NOB

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (NOB) is opgericht in 1954. We zijn de beroepsvereniging van universitair opgeleide belastingadviseurs in Nederland en behartigen de gemeenschappelijke belangen van onze leden. We staan voor een excellente beroepsuitoefening door het aanbieden van opleidingen voor onze leden, het toepassen van onze code of conduct en de handhaving daarvan via onafhankelijk tuchtrecht. We vormen de brug tussen leden en maatschappij door de inzet van de bij onze leden aanwezige (praktijk)kennis over de volle breedte van het fiscale terrein. Deze kennis zetten we in om een bijdrage te leveren aan het maatschappelijke debat over belastingen.

